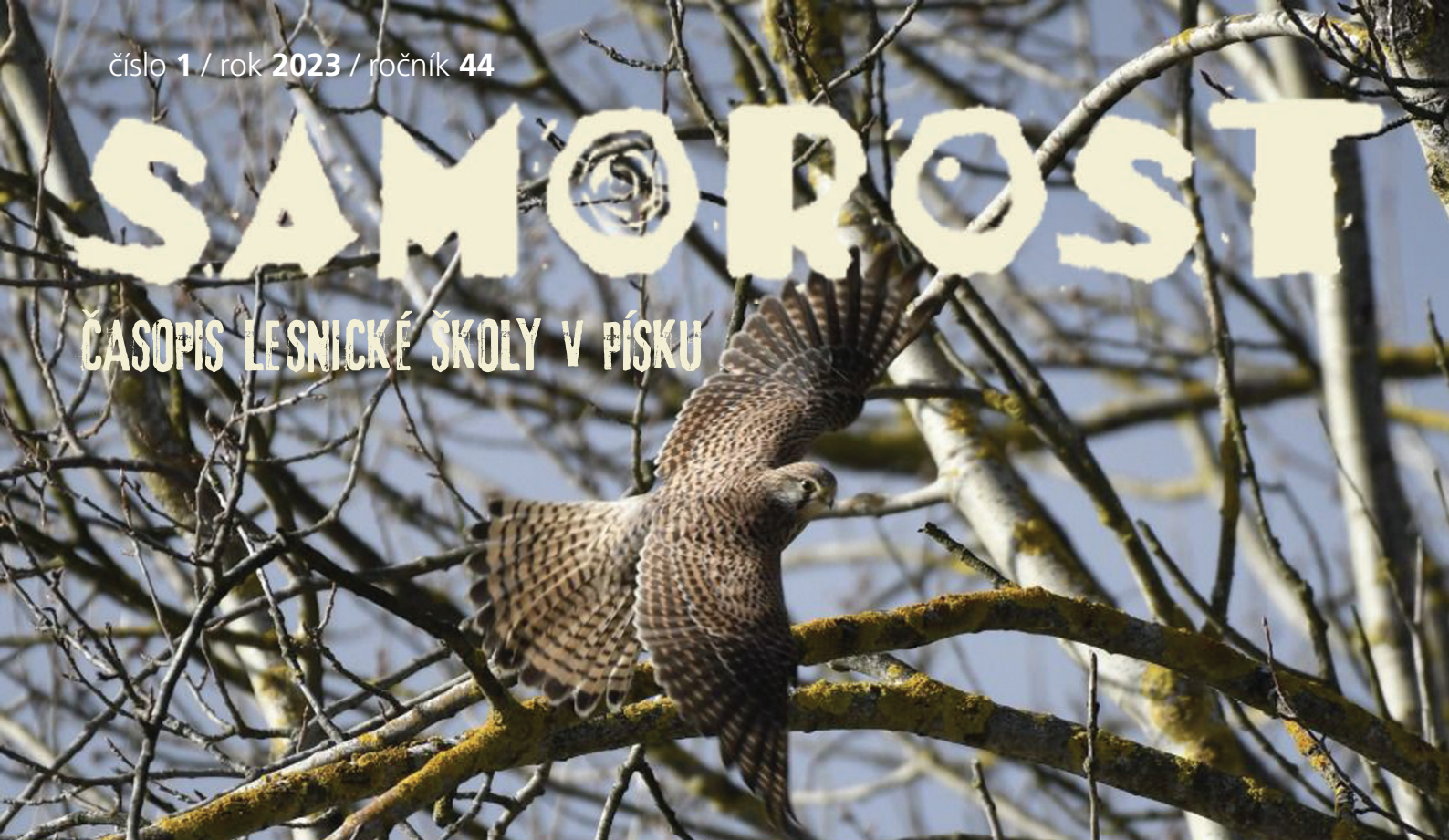

SAMOROST

ČASOPIS LESNICKÉ ŠKOLY V PÍSKU

STUDENTSKÁ SOUTĚŽ YPEF

Young People in European Forests – Mladí lidé v evropských lesích (YPEF) je znalostní soutěž zaměřená na žáky a studenty všech základních a středních škol. Cílem této soutěže je zlepšit povědomí zejména mládeže, ale i celé společnosti, o významu lesů a zdůraznit význam lesnictví v současné době. Soutěž se skládá ze dvou částí: ze znalostního testu (20 otázek z oblasti českého lesnictví) a poznávání 20 přírodnin. Touto lesnickou zaměřenou soutěží postupují žáci a studenti přes místní a regionální kolo až do kola národního. Vítězné družstvo národního kola se pak účastní mezinárodního finále.

Mladší kategorie

Ve středu 1. března 2023 se na naší škole uskutečnilo místní kolo soutěže YPEF mladší kategorie. Soutěže se zúčastnilo 17 tříčlenných družstev z 11 základních škol a gymnázií z Písku, Českých Budějovic, Strakonice, Jindřichova Hradce, Strmilova, Albrechtic nad Vltavou, Mirovic a Černětic. Doprovodný program pro soutěžící vytvořili žáci a zástupci kroužků naší školy: trubačského, kynologického, sokolnického a střeleckého. První dvě místa obsadila dvě družstva z gymnázia Česká z Českých Budějovic, na třetím místě se umístil tým ze základní školy Povážská ze Strakonice.

Starší kategorie

V úterý 7. března 2023 soutěžily ve starší kategorii čtyři týmy z Gymnázia Milevsko, dva z Gymnázia Vimperk a dvanáct z Lesnické školy v Písku. I toto kolo opět zpestřilo představení kroužků naší školy. První místo obsadili bronzoví výherci loňského národního kola Adam Sova, Petr Nusko a Ondřej Löf-felmann, žáci třetího ročníku naší školy. Na druhém místě se umístili Anna Vacínová, Jan Dolejš a Šimon Hudec, rovněž z 3. ročníku, a třetí místo patřilo žákyním 2. B, Vendule Kajerové, Anně Melicharové a Jolaně Hulcové. Vítězům gratulujeme a přejeme hodně štěstí v regionálním kole, které se bude konat na naší škole 19. dubna 2023.

Anna Vacínová, 3. A

EXKURZE DO JADERNÉ ELEKTRÁRNY TEMELÍN

Dne 1. 3. 2023 jsme se v rámci exkurze z chemie vydali do JE Temelín. Bylo slunečno, tedy den jako stvořený pro bádání. Autobus nás zavezl k zámku Vysoký Hrádek, kde si nás průvodkyně rozdělila na 2 skupiny. První se vydala přímo do JE a druhá se pomocí VR brýlí dozvěděla, co je čeká i nečeká.

Ve střeženém prostoru jsme museli chodit maximálně po 10 lidech, počítáme-li i průvodkyni a ostrahu. Získali jsme spoustu zajímavých poznatků. Věděli jste například, že v JE Temelín pracuje přes 1300 lidí? Nebo že chladicí věže jsou vysoké 155 metrů? Většina z nás, z třídy 1. A, rozhodně ne.

Zaujal nás také výskyt zajíců ve střeženém prostoru, či rampouchy na podstavcích chladicí věže. Měli jsme možnost prohlédnout si turbínu, kondenzátor, zvenku reaktor a mnoho a mnoho dalšího. Díky VR brýlím jsme se poté mohli podívat i do vnitřku chladicí věže či na reaktor a bazény, do nichž se ukládá staré palivo. Prošli jsme si též muzeum věnované JE, kde největší atrakcí byla figurína oblečená do žlutého overalu, jenž nosí pracovníci například při měnění paliva v reaktoru.

Celá tato exkurze by se ovšem nekonala bez naší paní učitelky Mgr. Aleny Sumerauerové. Tímto jí a průvodcům děkujeme za možnost navštívit tuto elektrárnu, což se zdaleka každému nepoštěstí.

Julie Denková, 1. A

GEOLOGICKÁ OLYMPIÁDA

Dne 10. ledna 2023 proběhlo okresní kolo geologické olympiády. V kategorii B získal 1. místo Mikuláš Schořálek, 2. místo Štěpán Bače a 3. místo Adam Černý. Chlapcům z 2. A gratulujeme a přeje mnoho úspěchu v krajském kole.

Lucie Kočí, 2.A

Foto: FB SLŠ Písek, 30. 1. 2023

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA

5. ledna 2023 procházela skupina studentů naší školy ulicemi města Písku, aby v rámci Tříkrálové sbírky vybrala co nejvíce peněz. Na každém ze svých zastavení zahrála na dechové nástroje. Týmu, ve složení Tomáš Valečka (4.A), Dominik Žilinský (4.A), Standa Koblížek (3.B), Jan Hrubý (3.B), Adam Černý (2.A), v čele s Ing. Františkem Čap-

kem, Ph.D., zástupcem ředitele školy, se podařilo vybrat krásných 7 803 Kč. Děkujeme všem, kteří se zúčastnili a věříme, že vybrané peníze pomohou potřebným.

Tomáš Valečka, 4. A

Foto: FB SLŠ Písek, 5. ledna 2023

EXKURZE DO JESENÍKŮ

Nacházím se na čerpací stanici nedaleko Jihlavy u sjezdu na jihlavský převaděč. Právě zde stojí autobus plný žáků Lesnické školy v Písku, kteří svými pohledy dokazují nadšení z výletu na severní Moravu, na kterou má autobus namířeno.

Před nástupem do autobusu si odložím svůj batoh, jenž má za sebou nejen jeden čundr, a kytaru. V autobuse panuje skvělá nálada. Nikdo si ani nestěžuje na šest hodin cesty do cíle.

Pod Praděd na chatu Barborku přijíždíme na večeri, přičemž učitelé už plánují večerní výstup na nejvyšší horu Jeseníků. Mezitím se společně se spolužáky zabydlujeme do malých pokojů, z jejichž oken máme výhled na údolí Bílé Opavy zahalené v mlze.

Mlha z údolí se rozrůstá a my se skrz ni krájíme až do našeho cíle, tedy na horu Praděd. Po asi půl hodině cesty do táhlého kopce vidíme vysílač na vrcholu, který svou velikostí údajně převyšuje samotnou Sněžku, nejvyšší horu České republiky. Cestou zpět k chatě posloucháme vyprávění Ing. Koubka o svém mládí a působení v Jeseníkách. Především naslouchají jeho kolegové (Ing. Šatavová, Ing. Hrdina a Ing. Tomáš), ale lze si všimnout i několika studentů snažících se též něco postřehnout.

V následujících dnech jsme podnikali další túry. Jedna z nejhezčích byla do Karlovy Studánky, kde se dokonce naskytla příležitost ochutnat místní minerální vodu nebo navštívit otevřenou geologickou expozici kamenů. Spousta studentů si zároveň nakoupila suvenýry domů.

Než autobus vyrazil směrem na jih, hajný Lesů České republiky, s. p. nám ukázal lesy, které spravuje na Horním Benešově, a povykládal něco o kalamitních holinách v oblasti, kde začala kůrovcová kalamita. Nakonec nás autobus dovezl do Velkých Bílovic,

kde započala pravá moravská veselka i s hudbou, jež byla zabezpečena díky mé kytáře.

Při odjezdu z Moravy jsme si ještě udělali zastávku v Lednicko–valtickém areálu, kde nám místní hajný popsal způsob hospodaření v lesích nižších poloh. Oficiální ukončení výletu proběhlo v areálu Lesnické školy v Písku, kam jsme dorazili na večeri.

Radek Beneš, 4. B

TŘÍDNÍ VÝPRAVA NA ŠUMAVU

Dne 2. 6. 2022 se naše třída zúčastnila odborné exkurze na Šumavu. Zahájili jsme ji u Sudslavické lípy a ukončili u Čeňkovy pily. Navštívili jsme například soutok řeky Křemelné a Vydry, rašelinná jezírka na Chalupské slati nebo Teplou Vltavu. Na první tři zastávky nás dovezl autobus a od Antýglu jsme šli pěšky k řece Vydře, jejíž levý břeh jsme pak lemovali až k soutoku s Křemelnou. Po celou cestu nás obklopovala malebná krajina Šumavy ještě v rozpuku díky vyšší nadmořské výšce. Během exkurze jsme vyslechli odborný výklad jak o fauně, tak i o flóře. Dozvěděli jsme se i řadu nových informací o navštívených místech.

Sudslavická lípa je nejmohutnější v jižních Čechách, její stáří se odhaduje okolo 600 let a její obvod kmene dosahuje 12 metrů. Silné větve v koruně spojují lana a stříška kryje otvor po odlomené větvi. V kmeni se nachází rozměrná dutina, o které se říká, že byla využívána jako kozí chlívěk.

Chalupská slat' je největší rašelinné jezírko v České republice. Kolem něj roste například suchopýr pochvatý. V minulosti se zde těžila rašelina.

Vydra vzniká soutokem tří potoků: Modravského, Filipohuťského a Roklanského. Délka toku je 23 km a svůj název získal podle vydry říční.

Během exkurze jsme mohli některá místa fotit dronem zapůjčeným naší školou. Cestou jsme ho dobíjeli pomocí slunečních panelů.

*Tereza Šustová a Marika Štěpánová, 2. A
Foto Ing. František Bušina, Ph.D.*

SPLNĚNÝ SEN SPLNĚNÝ SEN

Rozhodla jsem se vyzpovídat svého otce, Romana Vacína, absolventa Střední lesnické technické školy v Písku, maturanta z roku 1983 a nyní hajného obecních lesů Úněšov.

Jak ses dostal k lesařině?

Nikdo z naší rodiny lesákem nebyl. Narodil jsem se do rodiny inženýrů v jiných oborech, ale můj dědeček z otcovy strany, u kterého jsem trávil celé prázdniny na chatě v krásné přírodě manětínských lesů, mě naučil přírodu pozorovat, hodně mi o ní vyprávěl. Do lesa a zvěře jsem se doslova zamiloval. Na základní škole v Plzni jsem se přihlásil do mysliveckého kroužku a společně se svými kamarády jsme vyhráli mysliveckou soutěž o Zlatou srnčí trofej. V partě jsem byl oblíbený, ale hodně času jsem trávil v přírodě sám. Stavěl jsem si malé posedy a pozoroval dění kolem sebe, mamince jsem dokonce bez dovolení vzal divadelní kukátko na pozorování, protože jsem na dalekohled neměl peníze. Když jsem v lese potkal hajného či myslivce, vzhlížel jsem k nim s úctou a obdivem, a to asi rozhodlo.

Jak ses dozvěděl o Střední lesnické technické škole v Písku?

Dozvěděl jsem se o ní od starších kamarádů a z knížek, kde jsem si o myslivosti a lesařině přečetl mnoho. Také jsem věděl, že je to výběrová, uznávaná škola v Čechách, s velkou tradicí a málokdo se na ni dostane. Zájemců bylo ročně 300 a brali 60 studentů.

Bylo jednoduché dostat se v totalitním režimu na školu?

Já byl z rodiny intelektuálů, zkoušky jsem absolvoval a čekal, co se bude dít. Přišlo mi, že jsem přijat. Měl jsem obrovskou radost, pak jsem se ale dozvěděl od svého otce, že jsem měl velkou protekci díky jeho kamarádovi. To mi tenkrát leželo v hlavě, na škole v prváku jsem to ale nevydržel a zeptal jsem se spolužáků, jestli měli taky protekci. Všichni byli „protekčáci“ až na Járu Krejčího.

Jací byli učitelé? Utkvěl ti někdo v paměti?

Některých profesorů jsme se báli, ale naučili. Velký respekt jsem měl před Ing. Merglem a moc rád jsem měl třídního učitele PhDr. Slabu, PhDr. Šimůnka, paní učitelky Zárubovou, Rovenskou a Kalinovou, ta se mi moc líbila. Nezapomenu ani na Ing. Šrámka na

školním polesí. Především režim ho v lásce neměl, ale já ho obdivoval. Vzpomínám na Ing. Kučeru a jeho obligátní větu, že největším nepřítelem lesa je člověk. Až dnes mu dávám plně za pravdu.

Jaký je tvůj vztah k městu Písku?

Jedno z nejkrásnějších měst v Čechách spojené se studentskými léty neustále rozkvétající, skvělí lidé, moje srdcová záležitost až do smrti.

Měl si nějaký průšvih na škole?

Průšvih jsem měl velký. Stál mě ve třetím ročníku málem vyházov. Postřelil jsem totiž poštovního holuba. Ve třetím ročníku jsme již museli být ubytováni mimo internát. Bydlel jsem se svým spolužákem Lubošem Zelenkou. Střílel jsem závodně na asfaltové holuby v disciplíně trap. Na pokoji jsem sušil (trénoval) s brokovnicí. Venku létali holubi a Luboš mě vyhecoval, že jsem střelec teoretik a ať trefím holuba vzduchovkou. Já ho blbec poslechl a ani nevím, jak jsem toho holuba v letu trefil. Spadl postřelený k sousedovi, který mě viděl. Byl to kamarád ředitele školy a já to měl spočítaný. Zachránil mě třídní učitel Slaba, přimluvil se za mne, nikdy mu to nezapomenu. Byl jsem prostě „mladej a blbej“. Ve střelbě na asfaltové holuby jsem byl úspěšný, vyhrál jsem mistrovství republiky v trapu, dostal se do československé reprezentace. Na mezinárodní závody mimo socialistické státy mě komunisté nepustili, prý bych zůstal na západě.

Naplňuje tě tvá práce hajného u obecních lesů?

Stala se mým koníčkem, mám velké štěstí, že jsem obklopen lidmi, se kterými tvoříme slušnou partu, můžeme se jeden na druhého spolehnout. Myslím si, že dobrá parta je jak v práci, tak i v kolektivním sportu důležitá a vede k úspěchu. V obecních lesích Úněšov se snažím hospodařit tak, jak jsem se to naučil, a myslím si, že se mi to daří.

Tvůj nejhorší zážitek, který se ti stal v lese?

Když jsme nesli již mrtvého kamaráda těžaře z lesa.

Vidíš nějaký problém v celém řízení lesů v naší České republice? Co bychom měli dělat jinak?

Jedno jsem již v životě poznal: radit umí skoro každý, ale je málo lidí, kteří vám v životě pomohou. Co se týká lesařiny, mohou říct jen svůj názor z praxe, který se mnoha lidem nebude líbit. Naše lesnictví včetně myslivosti bylo v dávné minulosti v Evropě na vysoké úrovni. Po revoluci se hodně věcí změnilo. Dříve fungovaly jednotlivé kraje, kde nejvýše byl krajský

podnik, pod ním lesní závody, pod každým závodem jednotlivá polesí. Na polesí byl fořt, pod fořtem většinou 5 hajných se svými úseky, lesními dělníky. Každý hajný vypracoval projekty pro práci na příští rok, znal perfektně svůj revír a měl svou lesní školku. Dělníci žili ve vesnicích blízko lesa, který je živil. Mnozí k němu měli osobní vztah a velký přehled, kde se co děje.

Vlastníci státních lesů jsou plně oproštěni od místních lidí a výrobních prostředků, vyhlašují výběrová řízení na lesní práce pro soukromé firmy. Revírník chodí se sprejem a je plně odkázán na to, kdo mu přijede a kdo ne. Když byla kalamita a hrozilo přemnožení kůrovce, na mnoha revírech probíhala zdoluhavá výběrová řízení a než se rozhodlo, kůrovec nečekal. Neříkám, že to bylo všude, ale bylo to. Výběrové řízení se snad dělá, i když spadne oplocenka. U mě v obci se věci opravují, hned jak to zjistím, to bylo na polesí i dříve. Chybí mi tam operativnost a dobrý vztah lidí k lesu, kteří v něm pracují, a nevidí jen byznys. Harvestory už bohužel do lesa patří a udělají plno práce, ale proč, když je obleva a měkký terén, nemůže revírník práci zastavit? Roli v tom hrají smlouvy a termíny. Dochází proto k velkým škodám. Lidé z okolí, co dříve dělali rádi v lese, mají dnes jiná povolání, za kterými dojíždí z vesnic do měst. Například okolo mé hájovny na Plzni-severu pracovala firma z jižní Moravy. A co dělat jinak? Hlavně si lesa vážit.

Tvůj názor na dnešní kalamity jako člověka z praxe?

To je další průšvih. Často přichází kalamita větrná, na ni navazuje hmyzová a pak to při zalesnění dokoná přemnožená zvěř. Prostě sisyfovská práce! Do toho sucho a nízký stav spodních vod, velké teplotní rozdíly, něco se s tou naší Zemí děje. Naše lesy jsou stále řidší, bez spodního patra a přirozené obnovy, rychleji vysychají a nezadržují vodu. Problém je i s normovaným stavem zvěře, která je přemnožená. Samotná myslivost je dnes většinou (ne všude) v rukou „novodobé šlechty“, která nemá zájem, aby v jejich revíru byly stavy zvěře úměrné úživnosti daného revíru. Honitbu vysoutěženou od LČR za velké peníze mají jako prezentaci, ale škody způsobené zvěří je nezajímají, většinou je doplatí. Škody v celkovém objemu mnohonásobně převyšují náklady na zalesnění a ochranu sazenic. A jsme u podstaty všeho, že základem je, že něco někomu patří. Kdyby les patřil tomu, kdo vyhrál výběrové řízení na výkon myslivosti, choval by se úplně jinak. Dříve se stavělo velké množství obor,

šlechtici věděli, že z lesa mají příjem, a myslivost řešili tímto způsobem. Mimo oboru drželi zvěř na umřených stavech, aby jim les nepoškozovala.

Pracuješ v lese s koníkama. Je dnes práce s koněm v lese raritou?

Koně v lese jsou dnes už bohužel minulost. Já je ale v obecních lesích stále využívám. Jsou neocenitelní v terénu, kam se mechanizace nedostane, dále v probírkách v kombinaci s traktorem.

Já je nejvíc využívám v těžbě výběrem, kde mám souvislý nálet přirozené obnovy. Také je využívám v době semenného roku na naorání pod vzrostlým porostem, kde traktor neprojede. Les má mít své kvalitní rodiče, kteří svým osivem dají život nové generaci v dané oblasti. Přirozené obnově se všude nedaří, ale je to podle mě nejlacinější a geneticky kvalitní zalesnění. Hustý nálet není tolik ničen okusem zvěře jako umělá výsadba na velkých holinách.

Jaké je tvé životní krédo?

Být dobrým člověkem, zanechat po sobě slušné a pracovité potomky s dobrým srdcem a slušný les pro další generace. Umět se každému podívat zpříma do očí, vědět, že jsem nikomu v životě úmyslně neublížil, že až natáhnu bačkory, vzpomene si na mě někdo v dobrém. Málokdo si uvědomí, že jsme na světě jen na návštěvě a uvědomí si to teprve, když se setká se smrtí nebo když je vážně nemocen.

Na co nejraději vzpomínáš?

Je to zvláštní, ale asi mimo narození mých dětí to bylo období, kdy jsem se přestěhoval ze služebního bytu v Manětíně na hájenku Karlův dvůr, do tenkrát hlubokých lesů, kde dávaly lišky dobrou noc a kde žiji s rodinou dodnes.

Rozhovor vedla Anna Vacínová, 3. A

MEDAŘINA, TO JE DŘINA

ROZHOVOR S PROFESIONÁLNÍM VČELAŘEM PETREM BEČAVEREM

Co vás přivedlo ke včelařství?

Prvopočátek byl můj děda, po něm pokračoval můj otec v Třebouni u Toužimi. Jako malí jsme měli včely na zahradě, kde jsme mezi nimi běhali a žili, vytáčeli med a pomáhali se vším. Když mi bylo 18 let, vstoupil jsem do Českého svazu včelařů a od té doby jsme vždycky měli takových 10-15 včelstev. Potom jsem pokračoval se svou ženou Lenkou. Cesta, kterou jsme šli, byla hodně těžká. Dnes máme zhruba 200 včelstev, mohli bychom jich mít více. Já jsem to vypočítal tak, abychom nemuseli brát nějaké zaměstnance. Mé dcery o to takový zájem nemají. A proto máme to, co zvládneme se ženou sami.

Kolik vytočíte medu z jednoho úlu?

Na to se vás zeptá každý. Ale řeknu vám, co mi řekl jeden včelař: „Víš, co je na včelaření krásné? Že každá sezóna je jiná.“ Jeden rok vám může dát 20 kg a druhý 70. Myslím si, pokud má včelař 50 kg na včelstvo, tak je úspěšný. Pamatuji si, že měli včelaři kdysi 70-80 kg na včelstvo, ale to už je říše snů. Dnes jsou větší sucha, nektar v lesích není takový, jaký byl.

Je včelařství v České republice rozšířené?

Je rozšířené, ale nebylo. Když jsme začínali s manželkou na deseti včelstvech, za kilo cukru jste si koupili kilo medu. Hodně včelařů skončilo. Náš problém je, že jsme profesionální včelaři a pak je spousta hobby včelařů, ti táhnou cenu profesionálnímu včelaři dolů. Dnes včelařů ubývá, protože cukr je drahý a protože musí včelám něco vracet. Člověk nemůže dělat včely jen pro peníze, bez citu a lásky. Můžeme říct, že je u nás včelařství populární a že funguje, ale je tu mnoho starších včelařů, kteří to nedělají dobře. Mladí včelaři by se měli regulovat, protože včely neléčí, jak by měli. Od svazu dostávají léčiva pozdě. Ze svazu včelařů jsem odešel před sedmi lety, protože nefunguje. Co by možná fungovalo před 40 lety, dnes už neplatí. S nimi se ten náš včelařský svět nikam neposouvá, ba naopak degraduje.

Dá se včelařstvím žít?

Bez své ženy bych včelařství nezačal dělat profesionálně. Pokud se tím budete chtít žít, musíte mít

člověka, který vám med bude umět prodat. Samotným medem se dnes neuživíte, musíte ještě přidat hodnoty: vosk samotný a výrobky z něj.

Co vás na včelaření nejvíce baví?

Každé včelstvo je jiné, tak s ním musíte i jinak pracovat. Včely vás uklidní, nastartují den, posloucháte je, a ne lidi. Můžete jim pomoci. Když královna neklade tolik vajíček, dáte jim jinou. Můžete si je připravit, jak se říká po včelařsku, aby byly v síle. Jste v přírodě, jste svobodný člověk. Dnes si spoustu mladých lidí ke mně jezdí pro včely. Vždy všem říkám: „Nejdříve z toho měj radost a pak se těš z toho, že někomu dáš med.“ Jsem včelař samouk, mám všechno z praxe. Udělal jsem spoustu chyb, z kterých jsem se ponaučil, šel jsem svou cestou a dnes mám svou metodiku léčení. Lidem říkám, jak by měli včely léčit.

Můžete si udělat dovolenou?

Dovolenou máme v lednu a v únoru. V polovině února vařím vosk a připravuji rámečky. V polovině března, když se oteplí, začínám provádět kroky, které mám naučené. Začátkem dubna připravuji včely na medovou produkci, aby byly silné. Koncem května a v červnu je medobraní. Když se povede, v červenci máme třetí medobraní. Potom

včely léčím a zakrmuji. V srpnu připravujeme prodejní věci a zajímáme se, kde bychom mohli na podzim prodávat. Během podzimu léčím včely a připravuji vosk na svíčky. Na podzim se věnujeme prodeji. Poslední prodejní den je 23. prosince.

Máte nějaké škody na včelstvech?

Největší škody nám dělají zemědělci, když zorají pole a my se pak nedostaneme ke včelstvům. V zahraničí vám zemědělec zaplatí za počet včelstev, která mu opylovávají plodiny. Mým největším biologickým škůdcem je myš. Jiným včelařům způsobuje úhyny kleštík včelí (*Varroa destructor*), který se usadí na včelu a vypije jí krev. Kleštíci v úlech zůstávají.

Je včelaření drahý koníček?

Dva roky jsem svými výdělky dotoval všechno, abych nakoupil věci k profesionálnímu včelaření. Dalších pět let jsme všechny vydělané finance vraceli do včel. Do začátku bych doporučil pořídit si 5 až 10 úlů, medomet za 70 000 není nutný.

Falšuje se kvalita medu?

Med je nejfalšovanější potravina na světě. Někteří včelaři udělají z květového tmavý, používají barviva. My máme jen 3 druhy medu: lesní, květový a pastovaný květový. Příchutě, které tam včelaři dávají, aby to vonělo, nepoužíváme. Na trhu se objevuje med ze zahraničí, který se pak prodává na trhu ve velkém jako tuzemský. Známkou dobrého, kvalitního medu je krystalizace, kvalitní květový med do roka zkrystalizuje. Jestliže ne, je převařený. My posíláme každý rok vzorky na certifikát. Každý rok máme certifikovaný med.

Chtěl jste se včelařením někdy přestat?

Přestat bych nikdy nechtěl, ale mám své plány. Vím, kdy budu polevovat a kdy budu zpátky hobby včelařem.

Jak začít se včelařením?

Je dobré najít si ve svém okolí zkušeného včelaře. Začít s jedním nebo dvěma včelstvy a po třech letech už budete vědět, že vás to baví. Pak si můžete chov rozšířit. Ne všechny knížky o včelařství jsou dobré, je třeba si vybírat. Nejdůležitější je praxe.

Rozhovor vedla Anna Vacínová, 3. A.

STUDENTSKÁ TVORBA / ŠKOLNÍ KOLO

16. března 2023 se konalo školní kolo literárně–umělecké soutěže na téma les.

Žáci soutěžili v kategorii literární a umělecké. Ta se ještě dělila na sekci fotografie a kresby či malby.

V literární soutěži zvítězil Matouš Fiala ze IV. A povídkou Procházka. V oboru fotografie získal 1. místo Adam Černý z II. A souborem fotografií na téma les a nejúspěšnější výtvarnicí byla vyhlášena Julie Denková z I. A díky své kresbě sovy.

Zvláštní cena byla udělena Františkovi Korandovi ze IV. A za výrobu nože.

PROCHÁZKA

(Úryvek z povídky Procházka od Matouše Fialy)

Běžel za ní. Držela ho za ruku, a tak mohl zavřít oči a jen se nechat vést. Co tomu předcházelo? Sám nevěděl. Seděli spolu na kamenech u silnice, ona ho pak chytla a táhla přes les. Chvilku bylo světlo, ale rychle se setmělo. Jako by slunce pohledem na ty dvě bludičky vycítilo, že chtějí být sami, a tak pro jednu nedělalo drahoty a šlo spát. Nikdo nic neřekl. Běželi rychle. Doběhli k hranici lesa, kde uslyšeli ty motory. Byly blízko. Kousek od nich stála lampa a pokrývala silnici příjemným žlutým světlem. On jen stál a díval se na asfalt. Ze země se kouřilo.

Podíval se na svou průvodkyni. Její tvář zalitá světlem lampy a mrazivou hrůzou ho polekala. Krčila se za řídkými trnkovými keříky a plaše pokukovala směrem, odkud bylo slyšet to ohňové bouření. Teď se bál.

Hřmění nabíralo na síle. Blíží se. Ukryl se k ní za trnky. Oba mlčeli, báli se promluvit. Projelo auto. Bylo obrovské, skřípalo koly a v mžiku bylo pryč. Za ním, jako ocásek velké ještěrky, jako stádo srn, skučela menší vozidla. Neměli na ně dobrý výhled. Viděli jen šmouhy světél.

Auto projela, ale úzkost nepolevovala. Oba se báli jen pohnout. Bouření pomalu utichalo, ale neustoupilo úplně. Na cestu vjelo další. Objevilo se tak znenadání, možná proto, že bylo samo, rachot kavalérie, která před chvílí projela, byl stonásobně silnější. Auto se zastavilo. Slyšel, jak mu v hrudi buší srdce. Vlastně přes něj neslyšel nic jiného. Auto se pomalu rozjíždělo a otáčelo se směrem k nim. Kdyby protáhl keřem ruku, skoro by se ho mohl dotknout. To by se ale nesměl tak bát. A pak se rozsvítilo.

Tak to bylo. Tehdy nás dostali. Dneska mě viděli a už na mě na vrchu čekali. Ale na mě si nepřijdou.

A třebaš je v každém z nás kousek lišky...

Lešem se nešlo špatně, když se zbavil prvotních rozpaků z přítmi.

Zprvu klopýtal, hodně zvedal nohy, ale rychle se naučil „*jak v tom chodit*“. Tenká vrstva sněhu mu chrupala pod botami a místy byla zem holá. Trošku to klouzalo, navíc ho přes oči šlehalý smrkové větvičky, šel tedy pomalu a opatrně. Nevěděl, kde je, zato věděl, kam jde. Za ní. Myslel na její teplý rezavý kožíšek. Nebyla mu zima. Myslel taky na horký čaj a na svou rodinu.

Všichni už určitě spí. Copa by nespali? Na druhou stranu ono zase ještě nebude moc hodin. Smráká se brzy. Mohl by být prosinec, ano prosinec... za chvilku jsou tu Vánoce.

Texty: miaF

Ilustrace: Maggie3

MATOUŠ FIALA, IV.A.

I. MÍSTO V KATEGORII LITERATURA

ADAM ČERNÝ, II.A.

I. MÍSTO V KATEGORII FOTOGRAFIE

FRANTIŠEK KORANDA IV.A.

ZVLÁŠTNÍ CENA

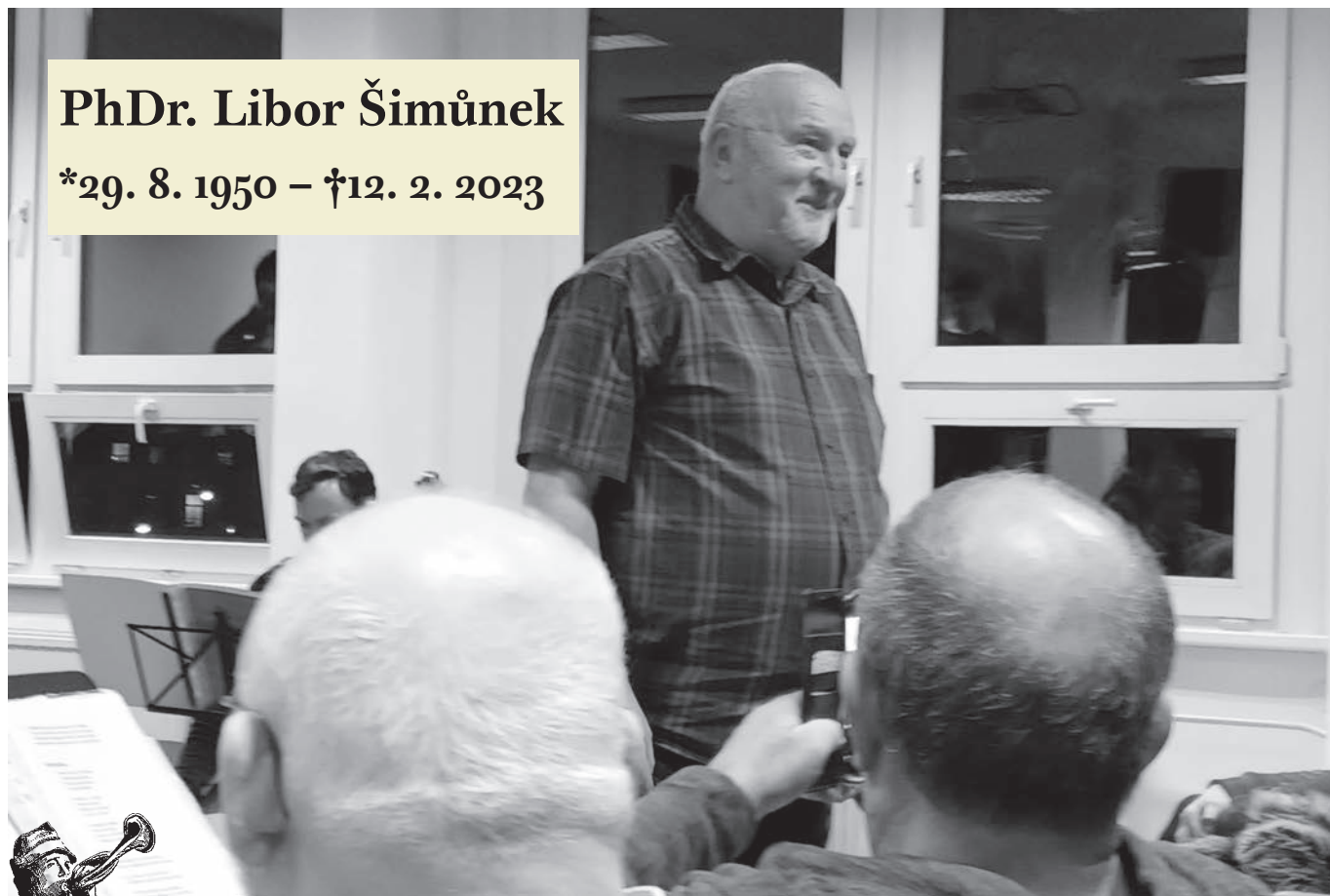
JULIE DENKOVÁ, I.A.

I. MÍSTO V KATEGORII VÝTVARNÉ

PhDr. Libor Šimůnek

*29. 8. 1950 – †12. 2. 2023

LIBORE, DĚKUJEME!

Málokdo, kromě rodiny, s ním strávil tolik času jako já. Prožili jsme spolu na písecké lesárně, ale i mimo ni, téměř půl století. Je to skoro neuvěřitelné, ale byla to přibližně jedna třetina celkové délky trvání této bohatou historií ověřené školy. O to hůř se mi píší tyto řádky, a to i přes to, že se stále utěšuji, jak bohatým životem Libor žil. Za těch 72 roků prožil více, než mnozí třeba i za 100 let.

Narodil se v Praze, dětství a mládí si užíval v Kraľupech nad Vltavou, kam se rád později vracel alespoň na návštěvy. Maminka učila na základní škole, otec byl učitelem hudby. Odtud tedy pramení vztah k muzice i veškerému společenskému dění. Po gymnáziu studoval na Filosofické fakultě University Karlovy Praha, obor dějepis – čeština. Zde také později získal titul doktora filosofie.

V roce 1976 se přestěhoval do Písku, kde nastoupil na střední lesnickou školu. Věnoval se dcerám, Petře a Ditě, škole i kulturním, společenským a sportovním aktivitám. Kromě výuky na lesárně vypomáhal na dalších píseckých středních školách, především na obchodní akademii, zemědělské škole a nějaký čas dělal i zástupce ředitele na soukromé střední a vyšší odborné škole uměleckoprůmyslové. Většinu času však věnoval „své“ lesárně, ta byla jako jeho druhé (vlastně třetí) dítě. Jedno třídnictví střídalo další, příprava maturit, exkurzí, maturitních plesů atd.

Desítky let se také staral o školní časopis Samorost i hudební soubor Polom, na jehož pravidelná vystoupení chystal a nacvičoval repertoár, včetně rozepisování not.

Kromě toho ale také jezdil na školní lyžařské výcvikové kurzy jako instruktor, což pramenilo z jeho celoživotní lásky ke sportu. Jak na škole s žáky, tak po večerech soukromě, chodil hrát košíkovou a odbíjenou.

Dost času také věnoval i vlastní hudební tvorbě, hrál na kytaru hned v několika amatérských hudebních seskupeních. Kromě toho si nenechal ujít žádnou významnější společenskou akci, ať to byly vernisáže výstav, koncerty či besedy, po kterých vždy následovalo i posezení s přáteli v některé z četných píseckých hospůdek.

Nikdy se nesmírím s tím, že už tady není a určitě nebudu sám. Nezapomenutelnou stopu vtiskl do duše rodiny, kolegů, kamarádů i studentů.

PhDr. Rudolf Slaba

SAMOROST

ČASOPIS LESNICKÉ ŠKOLY V PÍSKU

www.lespi.cz

SAMOROST – občasník Vyšší odborné školy lesnické a Střední lesnické školy Bedřicha Schwarzenberga, Písek,

1. číslo, ročník 44, rok 2023 • Redakční rada: Jana Kudláková, Anna Vacínová • Autoři: Anna Vacínová, Lucie Kočí, Tomáš Valečka, Julie Denková, Tereza Šustová, Marika Štěpánová, Radek Beneš, Matouš Fiala

• Ilustrace: Michaela Jungová, Julie Denková, PhDr. Rudolf Slaba • Fota: Ing. Bušina, Ph.D., Ing. Tomáš, Anna Vacínová, Adam Černý, instagram: @beecaver • fotogalerie www.lespi.cz, fotoarchiv Samorost • grafická

úprava: praam studio • Termín vydání: 13. dubna 2023